

PAMFLET: BERNARD NEŽMAH

RAČUN ZA SMRT

OD PROSLAV DO PRORAČUNOV

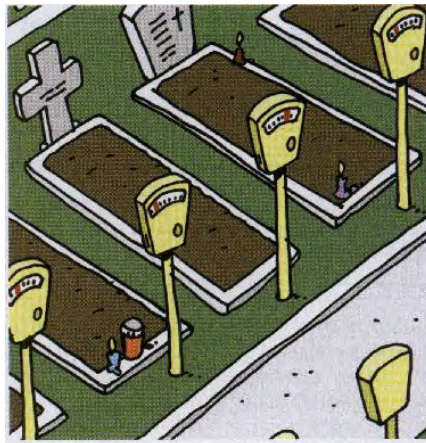
V Teharjah se je na spominski slovesnosti zbralo več tisoč ljudi, ki so se poklonili spominu množice pobitih v zloglasnem koncentracijskem taborišču, ki ga je po nemški kapitulacija maja 1945 ustanovila zmagovita TITOVA vojska. Svečana govornika sta bila profesor JUSTIN STANOVNIK, nekoč sam taboriščnik, in nadškof ANTON STRES. Dogodek je imel statusa družinske komemoracije, na njem ni bilo nobenega izmed članov vlade ne predsednika države.

Se torej slovenski ministri ukvarjajo samo z aktualno krizo? Nak, istega dne so se v vasi Gozd nad Tržičem zbrali na slovesnosti, na kateri so se spomnili upora domačinov zoper nemškega okupatorja, ki je v maščevanju požgal vasico. In na njej je spregovorila policijska ministrica KATARINA KRESAL, ki je poudarila bridki del zgodovine, ki je bil povezan z rasizmom, ksenofobijo in diskriminacijo.

In prav diskriminacija je bila izvor tragedije na Teharjih, kjer so v smrti končali tisti prebivalci Slovenije, ki so nasprotovali partizanstvu. Na posebej grozljiv način, saj so jim odvzeli vse človečanske in jetniške pravice. Niso imeli možnosti, da bi njihov primer presojalo sodišče, niso smeli pisati pismem svojcem, bili so deležni pretepanja, mučenja in na koncu so jih pobili, ne da bi jih položili v grobove oziroma trupla izročili njihovim družinam. Zlom civilizacije.

Spomin torej, ki ne zadeva le žrtev ter njihovih bližnjih, ampak je del slovenske zgodovine. O katerem bi pričakovali, da bo spregovoril predsednik države. A DANILO TÜRK ni imel časa. Žal se simbolni predstavnik države ne obnaša kot predsednik vseh državljanov, ampak samo tako imenovane leve koalicije.

Bipolarnost politične zgodovine vztrajno poteka po ločnici propartizanske versus prodobrobranske proslave za žrtvami vojne. Ali je mogoče to paradigmo merjenja zgodovine skozi prizmo prava/napačna stran sploh preseči? Septembra 1943 je potekala največja bitka državljanske vojne pri Turjaku. Partizanski zmagovalci so na koncu pobili legionarke in stražarske častnike, med njimi celo zdravnika LUDVIKA KOŽUHA. Zdravnik Kožuh bi zaslužil, da postane spominski heroj nove dobe. Na gradu je namreč skrbel tako za svoje ranjene tovariše kot za ujete ranjene partizane. Ob predaji gradu je zdravnik predał zmagovalcem žive ranjence! Mož torej, ki je utelešal humanizem in človečnost, ki mu je bila višja vrednota od vojaške in politične pripadnosti. Persona, ki je dokazala, da celo v času sovraštva in vojne človek lahko ohrani digniteto. Lik, ki bi zaradi svoje drže zaslužil spomenik. A se nanj država ne spomni.

Kratkost spomina ne zadeva le dogodke izpred desetletij. Pred tedni je Slovenijo obiskal srbski predsednik BORIS TADIĆ in v sklopu protokolarnih obiskov je vrh slovenske vlade in države z njim obiskal srbsko pravoslavno cerkev v Ljubljani in mu s ponosom pokazal, kako slovenska vlada pomaga graditi stavbo pravoslavnega centra.

V vsega nekaj dneh sta premier PAHOR in predsednik Türk pozabila, da je bila dotacija, ki jo je vodja vladnega urada za verske skupnosti DRAGO ČEPAR dodelil srbski cerkvi škandalozna in nedopustna. Namreč prav zavoljo tega obolosa ga je generalni sekretar vlade MILAN CVIKL obtožil zlorabe položaja in na njegov položaj katapultiral funkcionarja LDS ALEŠA GULIČA.

Amnezija spomina ni le slovenska posebnost. Te dni je Kitajska bučno slavila svojo šestdesetletnico. Leta 1949 je namreč nastala kot država MAO CE TUNGOVA Kitajska. Če komunistični režim šteje čas šele z vojaško zmago komunistične partije, je bizarno, toda da to ponavljajo slovenski mediji, je dizaster. Kitajska je namreč sploh ena najstarejših državnih tvorb na svetu, njene vladarske dinastije segajo v čas pred antiko, so sodobniki egipčanskih faraonov, saj so vpeljali državno ureditev dva tisoč let pred našim štetjem. Minimalni rešpekt do zgodovine bi torej poročal: »Država s 4.000-letno državno zgodovino je proslavila 60-letnico nastanke države.«

Na Slovenskem je k pojmu državnosti zadnje časa prispeval kar nekaj potez kontroverzni minister KARL ERJAVEC. Doslje je bil zakon nad zakoni menedžerski kapital, njegovi okoljski inšpektorji pa so prisilno zaprli in zapečatili že delujoči mega Merkurjev center v Guncljah pri Ljubljani. Največji lastnik BINE KORDEŽ je bil pred kamerami vidno

presenečen, saj ni mogel sprejeti, da tako mala stvar, kot je manjkajoče uporabno dovoljenje, lahko ustavi njegove načrte. Tudi ljubljanski župan, ki predstavlja zakon v glavnem mestu, ni imel zadrege in je prišel na proslavo protipravne otvoritve.

Podobno je v Mariboru upravna enota izdala dovoljenje za gradnjo elitnih Maistrovih dvorov - domoljub, general in pesnik RUDOLF MAISTER bi se kajpak obrnil v grobu in zahteval prepoved uporabe njegovega imena -, nato pa so posredovali Erjavčevi inšpektorji in gradnjo ustavili. Kako, da so proti napredku???

Preprosto, ekipa župana FRANCA KANGLERJA je onemogočila udeležbo lastnikov sosednjih parcel v postopku pridobivanja gradbenega dovoljenja. Toda inšpektorji ministra Erjavca niso povsod branilci zakona. Aktivisti zasavskega EKO-KROGA v javnem pismu protestirajo, ker cementarna Lafarge sežiga odpadke brez zahtevanega uporabnega dovoljenja.

O menedžerskih zlorabah je zadnje dni sicer spregovoril v zanj precej ostri dikciji tudi predsednik Türk, ki pa je naredil ločnico med dobrimi in slabimi, naštel slabe, vanje pa pozabil všteti svojega podpornika ZORANA JANKOVIČA. Kako, saj je on vendar župan in ne tajkun?

Odmislimo številne ovačbe zaradi finančnih malverzacij v Mercatorju, ki so čudežno poniknile na relaciji kriminalisti-tožilci, in pogledjmo samo na evidentno županjevanje. Kaj je bila značilnost Šrotovih, Bavčarjevih, Valantovih in sličnih imperijev? Sodobni tajkuni so si svoja glomazna premoženja pridobili na račun dobrohotnih bankirjev, rezultat pa je bil zaradi finančne nesolventnosti katastrofalni propad podjetij in z njimi množice malih delničarjev. Ja, in kje je tu župan Jankovič? V vsega treh letih njegovega vladanja je mestu nakopal kolosalni dolg, ki ga to mesto ne pozna v nekaj stoletni zgodovini.

In posledice? Naslednje leto bo samo za odplačevanje starih dolgov mesto porabilo opazni del proračuna. In če banke zlepa ne financirajo podjetnikov, zakaj bi mestne mandarine?

No, ljubljanski glavar je že začel stiskati meščane, da vsaj z visokimi globami za parkirne prekrške pokrijejo del dolga. A to je le začetek. V času svetovne recesije svojim podanikom nalaga nove in nove davščine. V času recesije, ko ljudje izgubljajo službe in jim krčijo plače, je župan sklenil, da pogrebno podjetje Žale poviša cene za sedem odstotkov. In argument? Pokopališka dejavnost ima izgubo. ??????????????????????

In spet nobenih protestov, celo poglavarji največjih cerkva ne opozarjajo, da smrt ni stvar biznisa. X